

Повече от времето си прекарваше в четене на стари гръцки ръкописи. От както бе почнала да расте и да разбира положението си, гордостта ѝ се бунтуваше все по-силно и тя с мъка панясяше неволническия си жребий. Често избухваше в гняв и тогава обсипваше с укор баща си и майка си. След това се разкайваше, пръгращаше ги дълго и неутешно плачеше. А сега свадбените приготовления за Елена я изпълваха с дълбока горчивина и завист... Асеновата дъщеря бе по-малка от нея, а вече два пъти годявана. Кой щеше някога да поиска дъщерята на безправния, позорен пленник? Без имоти, без земи, без власт и богатства.

— Къде сме сега? — попита баща ѝ.

— Край кладенеца... Пред църквата Свети Спас.

— Изкараха ли я вече?

— Да. Отдавна е съвсем завършена...

— Как изглежда?

— Много е хубава... Наричат я "църква на църквите". И с право. Отвън цялата е украсена с пъстри и лъскави плочки, мозайки от вишневи тухли и мраморни блокчета. Има високо кръгло кубе и квадратна кула...

— Дали ще ми позволят да...

Изведи ѝ Ирина бутна баща си да мълчи.

— Тихо... Царят...

И тя бързо се сгъна в дълбок поклон. Само за миг по лицето на гърка се разстла сянка на нечовешка, животинска умраза. Ала веднага той сведе чело, скръсти смирено ръце на гърдите си, почака да бъде заприказван.

Иоан Асен бързаше. Лицето му бе весело. Очите му горяха. Той забеляза пленника, отби се към него, протегна ръка. Прелотният вятър небрежно пилееше дългите му кестеняви къдрици по раменете.

— Как е здравето, кир Комнен? Напоследък чувах, че си се оплаквал от краката си...

Пленникът коленичи, улови царската десница, измокри я със сълзи.